

dencije razvitka i našu apostolsku aktivnost neprekidno usklađivati potrebama konkretnog povijesnog trenutka.

U toj akciji posebno moramo paziti da ne upadnemo u konformizam s pomodnim ideologijama. Moramo ostati sposobni kritički ispitivati nas same i ono što se oko nas zbiva. Samo ćemo na taj način moći zaista objektivno uočiti potrebe konkretnog čovjeka i konkretnog društva i biti sposobni primijeniti odgovarajući način apostolog djelovanja. Pri tome nam mora biti kristalno jasno, što od kršćanske baštine koju namiremo novim generacijama spada u zaklad Objavljene Istine koju, istina, možemo produbljivati i u svezi s novim ljudskim dostignućima razumu prihvatljivije tumačiti, ali koja u svojoj biti ostaje vječna i nepromjenljiva; odnosno moramo biti na čistu: što od naše kršćanske baštine podliježe mijenama uvjetovanim konkretnim povijesnim situacijama, što pak ne.

PRIZNANJE

A. Marius

Sa strahom izgovaram ono što si mi zapovijedio, što mi savjetuješ, čime me mučiš. Nemir je u želji ljubavi. Ne tvoj. Nemir moj i tjeskoba: svih koji Te se boje. I vole. Priželjkujući mir izvan sjetila. Iznad volje.

Bože. Jedini.

Dokle ćemo izgovarati riječ kojom si osmislio postojanje, a da se ne ranjavamo? Međusobno i u sebi. Iako si Otac, nisi — čini se — upravljač svakog našeg susreta. Kao da zaboravljaš da smo nezreli. I savitljivi. Od zle volje.

Svejedno, najbolje je da si Otac. I onima koji su se otuđili. I onima koji ne znaju što hoće. I svima koji iz straha ne ljube.

Bože. Jedini. Imamo riječ. Dar Tvoje molitve. Ne nebo.

U otkucajima jednog ranjavog srca kojim protječe pijesak i oceani šume.

— Ljubi! — potičeš i prekoraš, dočaravaš i — izmičeš. Bližnji je, Gospode, dalek mojoj želji. I bolestan. Ne umije Te iskazati. Sa zavjetnom vatrom potisnutom kao odgodom na nekom nedostiživom, vanvremenskom oltaru. I ne misli (bezumlje!) da je tijelo sve: neopozivo kao upornost duše, do smrti opipljivo, do pakla i do Vječnosti zastrašujuće.

Učitelju. Dobri. Izbrisi još jednu stranicu nesmisla. I tako svaki dan. Na kraju je priznanje: da ne znamo što smo zapravo u sebi.

Je li itko pokušao da mi uroni u oči, istražujući do kandila? Tvoja je ruka nesigurna ogleđana u molitvi. Možda ja, ni nitko od nas ne moli. A govor nam je nerazumljiv u ulici. U gomilama zaglušujući.

A nisam licemjer. Ni mnogi što se naprežu da budu mudri.

Doživjeli smo i doživljavamo tragiku zrelosti. Dijete nagonski voli. Bezazelenošću svemire otkriva. I nebo mu je u pogledu. Bez oblaka za jalove pjesničke izljeve.

Oče, nauči nas da u svakom prepoznamo brata i sestru utješnu. I nitko neka ne bude otac i mati. Uz Tebe koji JESI. Roditelj i Dobar. I kad ponavljamo za Tobom »Oče naš koji jesi...«, učini da se izlije oplemenjeno htijenje jedne satrvene duše. Samo ljudske, Bože.

I premda smo ranjivi i ranjeni, daj da vidimo — usprkos sljepoći — da su to i drugi: bliski i daleki, do zemlje poniženi. Obnevidjeli od dodira. Željni jedne kapi lijeka u tuđoj ozljedi.

Možda sam ja od onih što »gledaju a ne vide, slušaju a ne čuju«. A možda je samo jedna staza mraka. Stih nedorečen. Dok ga Ti ne razgrneš u Pjesmi.

Rekao si da su savršeni koji se ne okliznuše jezikom. I želim da shvatim. U pokušaju osuđuje me ljubav. Nije samo moja krivnja. Napuhali smo je svi, bez iznimke. Do vulgarnosti. I do lakrdije. I rasplinjuje se u dječjoj igri: mjehura od sapunice.

Smućuje me, priznam, zvuk koji nije našao odziv u Tvojoj poruci. Radija i gramofoni. Pozornice sa zamornim reflektorima. Nisu te shvalili, Oče.

A bio je, vjeruj, čin strahopoštovanja i nježnost, kad se priklonih cvijetu. Travi bez imena. Otkrivajući boju neba. I Tvoj pogled.

Toliko puta prepriječio si mi put ruševinom ljudskog lika kome ne htjedoh priznati srodnost. Hinih da ne vidim. I udario si me do dna biča: željom naknadnom, neostvarenom: da budu gomile. Cijele povorke bolesnih i izgladnjelih, umornih i čeznutljivih da uzmognem biti iscjelitelj.

Bio je i dvoboj fiktivnih pravdi. Sve za »jubav«. Štit samoljublja skrhan na kraju u osjećanju praznine i u samooptužbama.

Takvi smo. I treba da nas podnosiš, Oče.